

עמ"ת 61641-06-25 - נדב חזן נ' מדינת ישראל

בית המשפט העליון

עמ"ת 61641-06-25

לפני: כבוד השופטת דפנה ברק-ארז

העורר: נדב חזן
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בחיפה
מיום 29.5.2025 במ"ת 49987-05-25 שניתנה
על-ידי כבוד השופט ז' פלאח
תאריך הישיבה: י' תמוז התשפ"ה (06 יולי 2025)

בשם העורר: עו"ד נגה בן סידי
בשם המשיבה:

החלטה

1. בפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 29.5.2025 (מ"ת 49987-05-25, השופט ז' פלאח). בית המשפט המחוזי הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים בעניינו.

2. ביום 20.5.2025 הוגש לבית המשפט המחוזי כתב אישום נגד העורר. על-פי המתואר בעובדות כתב האישום, בין העורר למתלון קיימת היכרות מוקדמת, ובמועדים הרלוונטיים לכתב האישום הם התגוררו במלונית בחיפה (כדיירים בחדרים נפרדים). בכתב האישום צוין כי ביום 11.5.2025 המתלון התקשר לעורר והזמין אותו לבוא לשתות עמו משקה אלכוהולי, אך העורר סירב. זמן קצר לאחר מכן, כך נטען, המתלון התקשר בשנית לעורר וביקש שיביא לו מצית, וגם הפעם העורר סירב. על-פי האמור בכתב האישום, המתלון זעם על תגובתו של העורר, קילל אותו, איים עליו והודיע לו שהוא עולה אליו לחדרו. עוד צוין כי בשלב זה העורר הצטייד בסכין מטבח. בהתאם לנטען, לאחר שהמתלון הגיע לחדרו של העורר וקילל אותו, זה דקר אותו באמצעות הסכין וגרם לו לחתך עמוק בצד השמאלי של פניו. לבסוף

צוין כי המתלונן פונה לבית החולים רמב"ם בחיפה ואושפז למשך יום, וכי לחבלה שנגרמה לו צפויות להיות השפעות עתידיות ניכרות. בגין המעשים המתוארים כתב האישום מייחס לעורר עבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

3. עם הגשת כתב האישום הגישה המדינה בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים. בבקשה נטען כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו במיוחס לו, ובכלל זה הודעות המתלונן, הודעות של עדי ראייה, הקלטה של שיחת טלפון בין המתלונן לעורר, תיעוד רפואי, וכן גרסת העורר אשר נעצר מיד לאחר האירוע והודה כי דקר את המתלונן בפניו אך טען להגנה עצמית. עוד צוין כי לעורר עבר פלילי. המדינה טענה בבקשתה כי בעניינו של העורר קיימת עילת מעצר סטטוטורית שעניינה עבירה שנעשתה תוך שימוש בנשק קר לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996. עוד נטען כי קיים יסוד סביר לחשש שאם העורר ישוחרר הוא יסכן את בטחונו של אדם ואת בטחון הציבור, ולכן קיימת בעניינו גם עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לאותו החוק.

4. ביום 29.5.2025 התקיים דיון בפני בית המשפט המחוזי. בא-כוחו של העורר טען כי אין ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר, בהתחשב בכך שעומדות לו טענות להגנה עצמית ולהגנת בית מגורים, ועל כן אין סיכוי סביר להרשעתו. בהקשר זה, בא-כוחו של העורר טען כי נוכח האיומים מצד המתלונן ומידיות האירוע, העורר פעל כנדרש לצורך הסרת הסכנה. עוד נטען כי העורר פעל באופן מידתי בהתחשב בכך שלמתלונן יש חתך אחד בלבד ושלא נגרמה כל פגיעה באיבריו החיוניים. בא-כוחו של העורר הוסיף וטען כי לא הייתה בידו של העורר כל אפשרות אחרת לפעולה, שכן העלייה מחצר המלונית עד לחדרו ארכה שניות בודדות ולא ניתן היה להספיק להתקשר למשטרה או לברוח. עוד נטען כי כתב האישום מחסיר פרטים משמעותיים מהשתלשלות העניינים ומהשיח בין המתלונן לבין העורר. מנגד, המדינה שבה על עיקר טענותיה והדגישה כי למשמע איומי המתלונן, העורר הצטייד בסכין ו"יצא לקרב". בהקשר זה, נטען כי העורר לא התקשר למשטרה ואף לא נעל את דלת חדרו. עוד טענה המדינה כי בעניינו אין מדובר בהגנה עצמית או בהגנת בית מגורים, בין השאר לנוכח העובדה שכתמי הדם נמצאו במסדרון (ולא בחדרו של העורר).

5. בו ביום בית המשפט המחוזי קבע כי קיימות ראיות לכאורה שיש בהן פוטנציאל להרשעתו של העורר. בית המשפט המחוזי ציין כי לא ניתן לקבוע בשלב זה שעומדות לעורר הגנה עצמית או הגנת בית מגורים, ברמה השוללת קיומן של ראיות לכאורה. בהקשר זה הוטעם כי העלאת סייגים לאחריות פלילית באה לאחר שבית המשפט קובע כי כלל יסודות העבירה מתקיימים. בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע כי המתלונן הודיע לעורר שהוא עולה אליו וכי לעורר היו אפשרויות פעולה שונות, לרבות נעילת חדרו והסתגרות בו תוך יצירת קשר עם המשטרה. תחת זאת, כך הוסבר, העורר בחר להמתין למתלונן במסדרון כשהוא מצויד בסכין. ביחס לעילות המעצר, בית המשפט המחוזי קבע כי מעשיו של המתלונן באירוע מפחיתים מהסכנה הטמונה בהתנהלותו של העורר, כך שקיימת "חולשה כלשהי" בעוצמתו. עוד

צוין כי עברו הפלילי של העורר מעיד אף הוא על מסוכנותו. נוכח האמור, ומשלא הוצגה חלופה אחרת, בית המשפט המחוזי הורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

6. הערר שבפני מכון כלפי החלטתו של בית המשפט המחוזי, ובו שב העורר על עיקרי טענותיו. לשיטתו של העורר, חומר החקירה הקיים מבסס אפשרות ממשית שהוא יזוכה, בהתבסס על התקיימותם של סייגים לאחריות פלילית שעניינים הגנה עצמית לפי סעיף 34 לחוק העונשין והגנת בית מגורים לפי סעיף 134 לאותו החוק. בהקשר זה, העורר טוען כי בית המשפט המחוזי שגה בקבעו שמקומן של טענותיו לסייגים לאחריות פלילית להתברר בהליך העיקרי, בהתחשב בכך שאלו מסתמכות על ראיות הקיימות בחומר החקירה (להבדיל מראיות המצויות בידי ההגנה). עוד טען העורר כי ככל שבית המשפט יקבע שקמה עילת מעצר בעניינו, יש לשחררו בתנאים מגבילים שאינם כוללים פיקוח אנושי, בשים לב לכך שהוא אדם בודד, ללא משפחה תומכת.

7. הדיון בערר התקיים בפני ביום 6.7.2025. באי-כוחו של העורר חזרו והדגישו כי הוא היה נתון לאיומים קשים שהופנו כלפיו מצדו של המתלונן, ואשר גרמו לו לתחושת מצוקה, מבלי שעמד לרשותו פרק זמן ממשי לתכנון מעשיו. לחיזוק הנטען, הושמע קטע מן ההקלטה של השיחה בין השניים, ויש לציין כי תוכן הדברים מצד המתלונן היה אלים וקשה. מנגד, באת-כוח המדינה חזרה והטעימה כי העורר יכול היה לנקוט גם בדרכי פעולה אחרות, ובכללן נעילת הדלת של חדרו. היא אף הדגישה שהמעשים מושא כתב האישום התרחשו בסמיכות לדירתו של העורר, מחוץ לה, ולא בדירה עצמה. כן צוין עברו הפלילי של העורר המעיד לכאורה על מסוכנותו.

8. שקלתי את טענות הצדדים ואני סבורה כי זה אכן מקרה שמעורר התלבטות. במישור העקרוני, ככלל מקומן של טענות ההגנה להיבחן במשפט העיקרי, ולא בשלב המעצר עד תום ההליכים (ראו למשל: בש"פ 4531/15 אבו דבעאת נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (13.7.2015); בש"פ 4561/21 אבו עסב נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (6.7.2021)). יחד עם זאת, אף מבלי לטעת מסמרות ביחס לשאלה אם טענות ההגנה יתקבלו הלכה למעשה - הנסיבות שעליהן הצביע העורר חשובות לצורך הערכת חומר הראיות בכללותו. ואכן, במקרה זה קשה לעצום עיניים נוכח הנסיבות שקדמו לתקיפה, השופכות אור על מהותה. ההאזנה לדבריו הבוטים והמאיימים של המתלונן מותירה רושם כי אלו הנכיו אווירה של סיכון מידי. מכל מקום, לאחר ששקלתי את הדברים, לא מצאתי כי הנסיבות שצוינו שוללות את קיומן של ראיות לכאורה. גם כאשר מביאים בחשבון את תרומתו של המתלונן להתפתחות האירועים, אין בכך כדי לגרוע מחלקו של העורר בהם, ובפרט בכל הנוגע לחבלה שנגרמה למתלונן. בשלב זה אין אפוא בטענות ההגנה שהועלו כדי להוביל למסקנה שהחומר הראייתי אינו מבסס סיכוי סביר להרשעה. אף עילת המעצר היא בעלת משקל ממש.

9. יחד עם זאת, התרשמתי כי בנסיבות דנן נדרשת בחינת האפשרות להעברתו של העורר למעצר

בפיקוח אלקטרוני או לחלופת מעצר. אכן, בא-כוחו של העורר עמד על שחרורו ממעצר ללא תסקיר וללא פיקוח אנושי, בשל היותו אדם בודד. אולם, אני סבורה שבהתבוננות כוללת על המקרה ומאפייניו היה מקום להפנות את העורר לקבלת תסקיר מטעם שירות המבחן. הדברים אמורים בין השאר בשים לב למצבו המשפחתי המיוחד. במכלול נסיבות אלה אני מורה על קבלת הערר באופן חלקי, במובן זה שהתיק יוחזר לבית המשפט המחוזי לצורך בחינה מקיפה יותר של האפשרות להורות על מעצרו של העורר בפיקוח אלקטרוני או על חלופת מעצר. למען הסר ספק אבהיר כי ראוי שבאי-כוחו של העורר יעשו מאמץ נוסף להציע חלופה מסוג זה, שכוללת מרכיב של פיקוח אנושי. לאחר שיונח בפניו התסקיר בית המשפט המחוזי יכריע בעניין זה כחכמתו, וטענות הצדדים ביחס לכך שמורות.

10. סוף דבר: הערר מתקבל באופן חלקי כמפורט בפסקה 9 לעיל.

ניתנה היום, י"ט תמוז תשפ"ה (15 יולי 2025).

דפנה ברק-ארז
שופטת